

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XII./2019
Senát IV

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 83/2019
populárny názov	Dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	24.10.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Skutočnosť, že pri spracovaní ROEP došlo k hrubej chybe nezavinenej stranami sporu, možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán podľa § 257 CSP. Tento záver má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný. Taktiež za dôvod hodný osobitného zreteľa možno považovať nepriaznivú sociálnu situáciu žalovaných (nizky príjem žalovaných). To, že sa žalované v konaní o určenie vlastníckeho práva aktívne bránili, nemôže byť pri rozhodovaní o náhrade trov konania pripočítaná v ich neprospech. Podstatné v tomto prípade bolo, že žalované nezažiadali príčinu na podanie žaloby.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľky boli v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník (ďalej len "okresný súd") o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v procesnom postavení žalobkýň v 4. a 5. rade. Vo veci samej boli žalobkyne úspešné. V otázke náhrady trov konania rozhodol s konečnou platnosťou Krajský súd v Prešove (ďalej len "krajský súd") napadnutým uznesením tak, že žiadnej zo strán sporu a štátu nepriznal náhradu trov konania ani náhradu trov odvolacieho konania aplikujúc § 257 CSP.
z odôvodnenia	K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti namietajú, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľiek krajský súd nereagoval na všetky ich podstatné námietky týkajúce sa otázky nepriznania náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti krajský súd napadnutým uznesením ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Možno ich však zhrnúť ako neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strán sporu, prípadne nízky príjem. S ohľadom na dôvody, pre ktoré vznikol spor o určenie vlastníckeho práva, t.j. chyba pri vykonávaní ROEP spôsobená Geodéziou, možno v otázke náhrady trov konania postupovať podľa § 257 CSP. Ďalším dôvodom rozhodnutia krajského súdu bola majetková situácia žalovaných, ktorým bolo v konaní priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd mal za to, že tu existovali dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalobcom a to jednak zo samotnej povahy sporu, resp. z procesnej situácie žalovanej ako pasívne legitimovanej v konaní a zároveň aj z dôvodu, že žalovaná nezažala príčinu na podanie žaloby. To, že sa žalovaná v konaní aktívne bránila a verila záverom ROEP, nemohlo byť pripočítané v jej neprospech. Na strane žalovanej existovali výnimočné okolnosti spočívajúce aj pre nepriznanie trov štátu z dôvodu nepriaznivej sociálnej situácie, ale táto výnimočnosť spočívala aj v okolnostiach prejednávanej veci. Z rovnakých dôvodov krajský súd nepriznal stranám sporu ani náhradu trov odvolacieho konania.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľiek týkajúcimi sa nepriznania náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Právny názor vyslovený krajským súdom, podľa ktorého dôvodom hodným osobitného zreteľa je skutočnosť, že pri spracovaní registra obnovennej evidencie pozemkov došlo k hrubej chybe nezavinenej stranami sporu, má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný. Taktiež za dôvod hodný osobitného zreteľa možno považovať nepriaznivú sociálnu situáciu žalovaných (nízky príjem žalovaných). Skutočnosť, že sa žalované v konaní o určenie vlastníckeho práva aktívne bránili, nemôže byť pri rozhodovaní o náhrade trov konania pripočítaná v ich neprospech. Podstatné v tomto prípade bolo, že žalované nezažali príčinu na podanie žaloby. K námietke sťažovateľiek, že nemali možnosť vyjadriť sa k nepriznaniu náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd uvádza, že sťažovateľky sa k tejto skutočnosti vyjadrili podaním, ktorým zaujali stanovisko k odvolaniu žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Svidník, ktorý ako súd prvého stupňa rovnako rozhodol, že žiadnej zo strán sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľiek, že krajský súd sa v otázke náhrady trov konania odklonil od právneho názoru iného senátu krajského súdu uvedeného v skoršom uznesení, ústavný súd uvádza, že v danom prípade išlo o to isté súdne konanie, ktoré nebolo ešte právoplatne skončené, a krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, v čom spočívajú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania stranám sporu a štátu nepriznal.

Krajský súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu základnej právnej otázky, ktorou bolo nepriznanie náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré (v posudzovanom prípade, pozn.) sú v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd rozhodol:

Ústavnú sťažnosť sťažovateľiek odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	trovy konania-náklady konania dôvody hodné osobitného zreteľa

spisová značka	IV. ÚS 102/2019
populárny názov	Ospravedlniteľné dôvody - rozsudok pre zmeškanie
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	K samotnej zmene právneho zastupovania v kontexte vážnosti okolnosti, ktorou žalovaná ospravedlňuje svoju neprítomnosť na pojednávaní a v dôsledku ktorej došlo k vydaniu rozsudku pre zmeškanie, ústavný súd konštatuje, že takáto zmena právneho zastupovania v krátkom čase pred pojednávaním môže mať sama o sebe charakter účelovosti. V záujme odstránenia pochybnosti o tom, či tento úkon žalovanej bol alebo nebol úkonom účelovosti, bolo v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu zo strany krajského súdu ústavne udržateľné prihliadať na doterajšie správanie žalovanej ako strany v spore. Pokiaľ preto krajský súd ustálil aj na podklade doterajšieho správania žalovanej v spore, že spravodlivému usporiadaniu vzťahov oboch strán v spore nezodpovedá taký postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotí zvolenie si nového právneho zástupcu po takmer piatich rokoch za irelevantné, ústavný súd konštatuje, že krajský súd pri hodnotení vážnosti okolností nevybočil z hraníc voľnej úvahy danej mu zákonom a jeho odôvodnenie je ústavne udržateľné.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je stranou v spore v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti žalovanej obchodnej spoločnosti v konaní vedenom Okresným súdom Svidník (ďalej len „okresný súd“) domáha zaplataenia peňažnej sumy. Okresný súd rozsudkom pre zmeškanie rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi žalovanú sumu. Rozsudok pre zmeškanie okresný súd odôvodnil tým, že žalovaná sa nedostavila na pojednávanie vo veci, a to aj napriek skutočnosti, že bola poučená o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami neospravedlnila. Žalovaná podala návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie z dôvodu, že pojednávanie vo veci zmeškala z ospravedlniteľných dôvodov. O návrhu rozhodol okresný súd uznesením tak, že ho zamietol. O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že citované uznesenie okresného súdu zmenil, zrušil rozsudok pre zmeškanie a vec vrátil okresnému súdu na nariadenie nového pojednávania.
z odôvodnenia	K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru rozhodnutím krajského súdu Uplatňujúc materiálne chápanie ochrany základných práv a slobôd, ústavný súd pristúpil k preskúmaniu ústavnej udržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, a to na účely preskúmania zlučiteľnosti jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Uvedený prieskum ústavný súd vykonal v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa § 274 CSP na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak a) sa

žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami. V súlade s § 277 ods. 2 CSP ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie.

Krajský súd v podstatnej časti napadnutého uznesenia zdôraznil, že s prihliadnutím na relevantný spisový materiál považoval za preukázané, že súd prvej inštancie nariadil pojednávanie vo veci samej na 25. október 2018 a žalovanú predvolal 30. júla 2018. Právny zástupca žalovanej prevzal predvolanie na pojednávanie 6. augusta 2018 a 23. októbra 2018 prevzal právne zastupovanie nový advokát žalovanej, ktorý 24. októbra 2018 doručil súdu prvej inštancie oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia, ako aj ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a žiadosť o odročenie pojednávania nariadeného na 25. október 2018 z dôvodu, aby mal dostatok času na prípravu v predmetnej právnej veci, a zároveň aj z dôvodu, že v čase pojednávania mal na Okresnom súde Humenné nariadené predbežné prejednanie sporu. Súčasťou obsahu predmetného podania bolo zároveň aj oznámenie žalovanej o tom, že nesúhlasí s tým, aby bola v predmetnom konaní zastúpená iným advokátom. V súlade s § 183 ods. 4 CSP žalovaná oznámila aj elektronickú adresu a telefónne číslo, na ktoré žiadala, aby ju okresný súd upovedomil o rozhodnutí o odročení pojednávania.

V ďalšej časti krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že spravodlivej ochrane práv nezodpovedá taký postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotí zvolenie si nového právneho zástupcu po takmer piatich rokoch za irelevantné pre posúdenie ospravedlniteľného dôvodu na nedostavenie sa na pojednávanie, ak žalovaná trvá na osobnej prítomnosti nového právneho zástupcu a tento má v čase nariadeného pojednávania kolidujúce iné pojednávanie v inom konaní. Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu prihliadol na priebeh celého konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku pre zmeškanie a dospel k záveru, že žalovaná bola v priebehu celého konania aktívna a poskytovala súdu prvej inštancie potrebnú súčinnosť na to, aby vec bola v primeranom čase prejednaná a rozhodnutá.

Na podporu svojho záveru krajský súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 54/2010 z 8. júla 2010, podľa záverov ktorého je v kontexte právnej úpravy danej § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nevyhnutné k tomu, aby všeobecný súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu, splnenie dvoch podmienok, a to riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dôležitým dôvodom v prípade druhej podmienky je podľa názoru najvyššieho súdu obsiahnutého v citovanom rozhodnutí aj kolízia s iným pojednávaním zástupcu, ak nemožno od účastníka konania spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu.

Skúmanie splnenia zákonných podmienok pre vydanie kontumačného rozsudku a v tomto kontexte predovšetkým výklad pojmu „ospravedlnenie neprítomnosti vážnymi okolnosťami“ v súlade s už uvedeným je v právomoci všeobecného súdu, v konkrétnych okolnostiach veci krajského súdu, ktorý v posudzovanom prípade preskúmaval v rámci odvolacieho konania názor súdu prvej inštancie.

K samotnej zmene právneho zastupovania v kontexte vážnosti okolnosti, ktorou žalovaná ospravedľňuje svoju neprítomnosť na pojednávaní, ústavný súd konštatuje, že takáto zmena právneho zastupovania v krátkom čase pred pojednávaním môže mať sama o sebe charakter účelovosti. V záujme odstránenia pochybnosti o tom, či tento úkon žalovanej bol alebo nebol úkonom účelovosti, bolo v záujme spravodlivého usporiadania vzťahov medzi stranami sporu zo strany krajského súdu ústavne udržateľné prihliadať na doterajšie správanie žalovanej ako strany v spore. Pokiaľ preto krajský súd ustálil aj na podklade doterajšieho správania žalovanej v spore, že spravodlivému

	<p>usporiadaniu vzťahov oboch strán v spore nezodpovedá taký postup súdu prvej inštancie, ktorý vyhodnotí zvolenie si nového právneho zástupcu po takmer piatich rokoch za irelevantné, ústavný súd konštatuje, že krajský súd pri hodnotení vážnosti okolností nevybočil z hraníc voľnej úvahy danej mu zákonom a jeho odôvodnenie je ústavne udržateľné. Opačný záver by totiž znamenal upretie práva žalovanej na prístup k súdu a k uplatňovaniu jej práv v konaní pred všeobecným súdom a v konečnom dôsledku by viedol k neprípustnému zásahu do jej práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, a nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (predovšetkým § 277 ods. 2 CSP), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, a ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 54/2010
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	rozsudok pojednávane-kolízia pojednávani advokát, advokácia-zastúpenie advokátom

spisová značka	IV. ÚS 104/2019
populárny názov	Rozsah prieskumu exekučného titulu
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	05.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu pri prieskume exekučného titulu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnení a povinní hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. V exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. Exekučný súd skúma iba to, či došlo k zániku judikovaného práva, t. j. práva vyplývajúceho z exekučného titulu.
skutkový stav a základné	Na návrh oprávneného, obce Šoporňa sa začalo exekučné konanie voči

fakty	<p>sťažovateľovi ako povinnému na vymożenie peňaznej pohľadávky na základe exekučného titulu rozhodnutia obecného zastupiteľstva obce Šoporňa. Sťažovateľ podal voči exekúcii námietky, ktoré Okresný súd Galanta (ďalej len "okresný súd") zamietol. Po preskúmaní exekučného spisu okresný súd rozhodol o zastavení exekúcie z dôvodu, že tu existuje iný dôvod, pre ktorý nie je exekúciu možné vykonať, preto vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Voči rozhodnutiu okresného súdu podal oprávnený odvolanie. Krajský súd v Trnave (ďalej len "krajský súd") rozhodol napadnutým uznesením tak, že rozhodnutie vo výroku o zamietnutí námietok potvrdil a výroky okresného súdu o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení zrušil.</p>
z odôvodnenia	<p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu</p> <p>Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na všetky jeho podstatné námietky týkajúce sa nesplnenia náležitostí spôsobilého exekučného titulu.</p> <p>Argumentácia krajského súdu vo vzťahu k prieskumu exekučného titulu okresným súdom spočívala v tom, že exekučný súd je oprávnený skúmať, či sú podmienky formálnej vykonateľnosti skutočne splnené, pričom potvrdenie o vykonateľnosti rozhodnutia nie je pre exekučný súd záväzné. Rovnako exekučný súd skúma, či je rozhodnutie vykonateľné materiálne, pričom materiálnymi predpokladmi vykonateľnosti exekučného titulu sú napr. či účastníci označení v rozhodnutí skutočne existujú (alebo existovali v čase vydania rozhodnutia), teda či nejde o rozhodnutie voči non subjektu, ďalej či účastníci sú dostatočne individualizovaní a tiež, materiálnym predpokladom je vymedzenie rozsahu a obsahu plnenia. Musí ísť o také plnenie, ktorého vymożenie zákon výslovne predpokladá. Exekučný súd nie je spravidla oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Rozsah prieskumnej činnosti súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. Krajský súd sa stotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie v tom, že v exekučnom konaní sa súd zaoberá takými okolnosťami, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, ktoré by mohli spôsobiť jeho nevykonateľnosť, bránili by jeho vymáhateľnosti, prípadne, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Ak by tieto jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu. Exekučný súd skúma iba to, či došlo k zániku judikovaného práva, t. j. práva vyplývajúceho z exekučného titulu.</p> <p>Krajský súd nesúhlasil s vyhlásením exekúcie na neprípustnú a s jej zastavením, pretože mal za to, že okresný súd pochybil, ak podrobil exekučný titul vecnému prieskumu. Okresný súd nebol oprávnený sa zaoberať okolnosťami, ktoré nastali pred vydaním exekučného titulu a týmto odôvodniť neprípustnosť vedenia exekúcie. Exekučný súd mohol exekučný titul preskúmať ešte so zreteľom na to, či ide o akt nulitný (ničotný). Nulitným aktom je správny akt, vydaný tzv. absolútne vecne neprípustným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia.</p> <p>Krajský súd skonštatoval, že exekučný titul netrpí žiadnymi vadami, pre ktoré by nebolo možné pokračovať v exekúcii. Námietky, ktoré vo svojich vyjadreniach uvádzal povinný sú pre exekučné konanie úplne irelevantné. Skutočnosti uvádzané povinným mali význam pre konanie, ktoré predchádzalo exekučnému titulu. Všetky nedostatky, ktoré exekučný titul mal, sa jeho právoplatnosťou konvalidovali.</p>

	<p>Ústavný súd zhodnotil, že krajský súd sa zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa otázky vecnej správnosti exekučného titulu. Právny názor vyslovený krajským súdom, podľa ktorého argumentácia sťažovateľa a dôkazy týkajúce sa vecnej správnosti exekučného titulu mali byť predmetom konania podľa čl. 10 ods. 3 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (avšak sťažovateľ podal návrh na preskúmanie rozhodnutia obce ústavnému súdu oneskorene – sp. zn. II. ÚS 341/2017), má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, a preto je legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.</p> <p>S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	exekúcia-exekučný titul

spisová značka	IV. ÚS 110/2019
populárny názov	Neodkladné opatrenie a dovolanie
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré nemá povahu rozhodnutia konzumujúceho vec samu a ktorým nemožno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, nie je rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ako to predpokladá § 420 CSP a z tohto dôvodu proti nemu nie je prípustné podať dovolanie.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie neodkladného opatrenia. Okresný súd uznesením návrhu sťažovateľky vyhovel, neodkladné opatrenie nariadil, priznal sťažovateľke právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu a uložil jej povinnosť podať žalobu vo veci samej v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Proti uzneseniu okresného súdu podala žalovaná odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol a uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, ignorovanie jej argumentov a tvrdení a narušenie

	<p>dvojinštančností konania. Najvyšší súd rozhodol o podanom dovolaní napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu</p> <p>Podstatou argumentácie sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je námietka týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia v spojení s námietkou ignorovania jej argumentov a tvrdení, a teda chybného vyhodnotenia zistených skutkových okolností, ktoré podľa sťažovateľky viedli k nesprávnemu záveru krajského súdu, že podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia neboli v predmetnej veci splnené.</p> <p>Krajský súd postupoval v zmysle § 388 CSP a vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky ani na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani na jeho zrušenie, uznesenie okresného súdu zmenil a svoj postup podľa názoru ústavného súdu náležite odôvodnil. Ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, ktorý sa nestotožnil so závermi okresného súdu, je postačujúce a ústavne udržateľné. Pokiaľ krajský súd postupoval zákonným spôsobom a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, nemôže ústavný súd takýto jeho postup vyhodnotiť ako nedostatočný alebo svojvoľný. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu</p> <p>Ťažiskom námietok sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je nesúhlas s právnou argumentáciou v otázke prípustnosti dovolania proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Napadnuté uznesenie krajského súdu vo veci sťažovateľky nebolo rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ako to predpokladá § 420 CSP. To je dané predovšetkým faktom, že navrhované rozhodnutie nemalo povahu rozhodnutia konzumujúceho vec samu.</p> <p>Postup najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu vo veci nariadenia neodkladného opatrenia, keďže ide o rozhodnutie, proti ktorému právna úprava Civilného sporového poriadku neumožňuje podať dovolanie, nemožno považovať za postup, ktorý by bol spôsobilý porušiť sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd dostatočne a presvedčivo odôvodnil záver napadnutého uznesenia o tom, prečo nie je dovolanie sťažovateľky prípustné.</p> <p>Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení (neodkladných opatrení), pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie <i>Apis v. Slovenská republika</i> z 10. 1. 2000, č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru <i>ratione materiae</i> v konaní o zrušení predbežného opatrenia). Keďže v tomto prípade sa sťažovateľka návrhom na vydanie neodkladného opatrenia domáhala dočasnej úpravy pomerov do skončenia konania v merite veci (pozri bod 31 uznesenia), označený čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva na konanie o neodkladnom opatrení v prípade sťažovateľky aplikovateľný. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej uznesenie najvyššieho</p>

	<p>súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	rozhodnutie Apis v. Slovenská republika, č. 39754/98
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom opatrenie-neodkladné rozhodnutie-odôvodnenie nebytové priestory dovolanie-prípustnosť

spisová značka	IV. ÚS 135/2019
populárny názov	Náhrada trov konania
sudca spravodajca	Ladislav Duditš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	20.11.2019
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	§ 257 CSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré Civilný sporový poriadok neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobné, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pritom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania. V okolnostiach tohto prípadu si žalobkyňa uplatnila nárok voči žalovanému v 2. rade z opatrnosti pre prípad, ak by vinník dopravnej nehody, ktorá zapríčinila vznik škody, ktorej náhradu žalobkyňa požadovala, nebol známy. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že vzhľadom na okolnosti dopravnej nehody tu neexistovala pochybnosť o tom, kto je vinníkom dopravnej nehody. Výsledky trestného konania už od jeho začatia jasne poukazovali na to, kto je zodpovedný za predmetnú škodu. Žalovaný v 2. rade teda spor nezapríčinil a ani procesne nezavinil zastavenie konania a z tohto dôvodu bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) proti ČSOB Poistovní, a. s., (ďalej len „žalovaný v 1. rade“) a Slovenskej kancelárii poisťovateľov (ďalej len „žalovaný v 2. rade“), náhrady škody z ublíženia na zdraví. Sťažovateľka v priebehu napadnutého konania vzala žalobu späť v časti vyplateného poistného plnenia žalovaným v 1. rade. Následne sťažovateľka vzala žalobu späť vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v celom rozsahu. Okresný súd zastavil konanie vo vyplatení časti voči žalovanému v 1. rade. Druhým výrokom zastavil napadnuté konanie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade. O trovách konania medzi sťažovateľkou a žalovaným v 2. rade rozhodol tak, že žalovanému v 2. rade priznal proti sťažovateľke nárok na

	<p>náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Prešove (ďalej len "krajský súd") napadnutým uznesením na základe odvolania podaného sťažovateľkou vo vzťahu k výroku, ktorým okresný súd priznal žalovanému v 2. rade proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, rozhodol tak, že prvým výrokom potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi sťažovateľkou a žalovaným v 2. rade a druhým výrokom rozhodol, že žalovaný v 2. rade má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>K porušeniu práv podľa čl. čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením krajského súdu</p> <p>Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v námietke, že krajský súd mal v otázke náhrady trov napadnutého konania medzi ňou a žalovaným v 2. rade aplikovať § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Sťažovateľka tvrdila, že dôvodom hodným osobitného zreteľa je skutočnosť, že bola nútená pri zachovaní primeranej miery opatrnosti žalovať aj žalovaného v 2. rade, ktorému by v prípade nezistenia vodiča a motorového vozidla, ktorého prevádzkou jej bola spôsobená škoda, svedčila hmotnoprávna povinnosť nahradiť jej nárok na náhradu škody. V dôsledku uvedených skutočností sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.</p> <p>Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým uznesením krajského súdu konštatuje, že mu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na jasné, zrozumiteľné a náležité odôvodnenie napadnutého uznesenia zo strany krajského súdu.</p> <p>Konkrétne pri námietke sťažovateľky o nutnosti aplikácie § 257 CSP sa ústavný súd stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý konštatoval, že pri aplikácii ust. § 257 CSP sú rozhodujúce dve oblasti, a to pomery strán a okolnosti prípadu. V okolnostiach tohto prípadu si žalobkyňa uplatnila nárok voči žalovanému v 2. rade z opatrnosti pre prípad, ak by vinník dopravnej nehody, ktorá zapríčinila vznik škody, ktorej náhradu žalobkyňa požadovala, nebol známy. Je potrebné poukázať na skutočnosť, že vzhľadom na okolnosti dopravnej nehody tu neexistovala pochybnosť o tom, kto je vinníkom dopravnej nehody. Výsledky trestného konania už od jeho začatia jasne poukazovali na to, kto je zodpovedný za predmetnú škodu. Žalovaný v 2. rade teda spor nezapríčinil a ani procesne nezavinil zastavenie konania, pričom tvrdenia žalobkyne, že vzhľadom na plynutie lehôt na uplatnenie jej nárokov, bola nútená pri zachovaní primeranej miery opatrnosti počítať aj s možnosťou, že vodič a motorové vozidlo, ktorého prevádzkou jej bola spôsobená škoda, nebudú ani v trestnom konaní zistené a v takom prípade by žalovanému v 2. rade svedčila hmotnoprávna povinnosť žalobkyni nahradiť uplatnené nároky na náhradu škody, sú len v rovine špekulácií, a preto ich nemožno akceptovať.</p> <p>Ústavný súd konštatne uvádza, že § 257 CSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia nepriznal náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré Civilný sporový poriadok neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť na osobné, zárobové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov, pritom hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (m. m. I. ÚS 422/2018).</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa</p>

	<p>presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v súdnom konaní dostala odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jej námietok, krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd preto skonštatoval, že napadnutým uznesením krajského súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov	rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 422/2018
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu aplikácia právnych noriem</p> <p>dôvody hodné osobitného zreteľa</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>trovy konania</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.